Lekcja 12 19 grudnia

PROROCZE OBJAWIENIA CZASU KOŃCA

Tekst przewodni: Jl 3,1.

Zakres studium: Jl 3,1-4; Dz 2,1-21; Ef 4,11-14; Ap 12,17; 19,10; Dz 2,36-42.

Część I: Przegląd

Wprowadzenie

Jl 3,1 obiecuje szczególne przejawy daru prorokowania przed powtórnym przyjściem Pana: „A potem wyleję mojego Ducha na wszelkie ciało, i wasi synowie i wasze córki prorokować będą". To oznacza, że dar prorokowania będzie odgrywał istotną rolę w czasach poprzedzających powtórne przyjście Chrystusa. W Ap 12,17 finałowa reszta na Ziemi jest opisana jako ci, którzy „mają świadectwo Jezusa", to znaczy chrystocentryczny dar prorokowania.

Adwentyści dnia siódmego zawsze wierzyli w trwałość darów duchowych w czasach postbiblijnych. „Jednym z darów Ducha Świętego jest proroctwo. Dar ten, będący znakiem wyróżniającym Kościół ostatków, objawił się w posłannictwie Ellen G. White. Pisma jej — służebnicy Pańskiej — są stałym i autorytatywnym źródłem prawdy, dostarczającym Kościołowi pociechy, myśli przewodnich, wskazówek i dających szansę poprawy. Wyraźnie zaświadczają także, iż Biblia jest regułą, według której winny być oceniane wszystkie nauki i doznania religijne" (*Wierzyć tak jak Jezus*, wyd. 2, Warszawa 2007, s. 242).

W tej lekcji skupimy uwagę na naturze daru prorokowania w czasach ostatecznych. Ta lekcja daje nauczycielowi okazję do poprowadzenia uczestników studium do zastanowienia nad prorocką służbą Ellen G. White jako częścią wypełnienia obietnicy daru prorokowania w czasach ostatecznych.

Część II: Komentarz

1. Dar prorokowania i inne dary duchowe będą istnieć aż do powtórnego przyjścia Chrystusa. *Pismo Święte* nie zawiera sugestii, jakoby dar prorokowania czy jakikolwiek inny dar duchowy miał ustać po skompletowaniu kanonu biblijnego. Przeciwnie, *Biblia* oferuje istotne zapewnienie, iż dary duchowe będą istnieć i działać aż do końca świata. Jl 3,1 to zasadniczy fragment dotyczący tej kwestii, gdyż zapowiada wylanie Ducha Świętego w czasie końca: „A potem wyleję mojego Ducha na wszelkie ciało, i wasi synowie i wasze córki prorokować będą". Ten fragment bezpośrednio łączy przejawy daru prorokowania z „wielkim, strasznym dniem Pana" (Jl 3,4), wyraźnie wskazując, że dar prorokowania zostanie zamanifestowany wyraźnie w czasie końca.

Podobnie Ml 3,23 przewiduje przejawy daru prorokowania polegające na głoszeniu przesłania podobnego do przesłania Eliasza, zanim nastąpi sąd ostateczny: „Oto Ja poślę wam proroka Eliasza, zanim przyjdzie wielki i straszny dzień Pana". Choć Jezus stwierdził, że proroctwo to częściowo wypełniło się w osobie i działalności Jana Chrzciciela (Mt 17,10-13), który przyszedł w „duchu i mocy Eliasza" (Łk 1,17), wskazał także, że ostateczne wypełnienie nastąpi w eschatologicznej przyszłości - tuż przed ostatecznym dniem Pana.

Nowy Testament potwierdza kontynuację daru prorokowania. Jezus ostrzegł swoich wyznawców przed fałszywymi prorokami w czasie końca zwodzącymi wielu (Mt 24,11.24). To ostrzeżenie logicznie każde zakładać istnieje prawdziwych proroków w tym samym czasie - w przeciwnym razie ostrzeżenie przed fałszem straciłoby swoje znaczenie. Także apostoł Paweł potwierdzał stałą rolę darów duchowych, w tym daru prorokowania, w budowaniu Kościoła i kierowaniu nim aż do spełnienia Bożego daru odkupienia.

W Ef 4,12-13 apostoł napisał, że dary duchowe zostały dane, „aby przygotować świętych do dzieła posługiwania, do budowania ciała Chrystusowego, aż dojdziemy wszyscy do jedności wiary i poznania Syna Bożego, do męskiej doskonałości, i dorośniemy do wymiarów pełni Chrystusowej". Ten fragment wyjaśnia, że dary duchowe będą działały, aż Kościół osiągnie dojrzałość zamierzoną przez Boga - cel, który zostanie spełniony wraz z powtórnym przyjściem Chrystusa.

2. „Świadectwo Jezusa" (Ap 12,17) to dar prorokowania przejawiający się wśród ludu Bożego w czasie końca.

Na tej biblijnej podstawie adwentyści budują przekonanie, iż dar prorokowania pojawi się w znacznej mierze w czasie końca. Ap 12,17 wyraźnie podkreśla cechy wiernej Bożej reszty, która „strzeże przykazań Bożych i trwa przy świadectwie o Jezusie". Wyrażenie „świadectwo Jezusa" było starannie studiowane pod względem lingwistycznym i teologicznym, a adwentystyczni bibliści doszli do wniosku, że odnosi się ono wprost do daru prorokowania. Ap 19,10 wyjaśnia to powiązanie: „A świadectwem Jezusa jest duch proroctwa". To powiązanie jest dalej wzmocnione w Ap 22,9, gdzie anioł identyfikuje Jana i jego „braci proroków" jako tych, „którzy mają świadectwo Jezusa" (Ap 19,10) i kojarzy to świadectwo z proroczym objawieniem.

Uważne studium tych fragmentów w oryginalnym greckim kontekście pozwoliło adwentystycznym biblistom potwierdzić, że „świadectwo Jezusa" oznacza przejawy daru prorokowania wśród reszty Bożej w czasie końca. Tak więc mamy mocny biblijny dowód, iż Bóg w znaczący sposób posłuży się darem prorokowania przed powtórnym przyjściem Chrystusa, prowadząc swój wierny lud przez burzliwe ostatnie wydarzenia w historii świata (zob. Ranko Stefanovic, *The „Spirit of Prophecy" in the Ap of John*, w: Alberto Timm i Dwain Esmond, red., *The Gift of Prophecy in Scripture and History*, Hagerstown 2015, r. 9, s. 186-197).

3. Dar prorokowania udzielony Ellen G. White daje moc misji Kościoła i motywuje wierzących do poświęcenia się Chrystusowi.

Rozważ poniższe podsumowania stwierdzeń Ellen G. White dotyczących nauczania o Chrystusie i głoszenia prawdy o Nim. Omówcie razem, jak te poglądy potwierdzają dar prorokowania czyli „świadectwo Jezusa" i stawiają Chrystusa w centrum misji adwentystów dnia siódmego.

Sednem wezwań Ellen G. White do misji jest akcentowanie wywyższania Chrystusa. Podkreślała ona, że Chrystus zawsze musi być w centrum zainteresowania w ramach głoszenia przesłania trzeciego anioła. Głosząc prawdę o sobocie i inne ważne prawdy nigdy nie wolno pomijać sprawiedliwości Chrystusa. Jedyną nadzieją grzesznika jest patrzeć ku Golgocie w prostej, dziecięcej wierze, polegać na dokonaniach Chrystusa i ufać Jego miłosierdziu. Wszystkie działania ewangelizacyjne powinny wskazywać zbawczą moc Jezusa, uświadamiając ludziom, że Jego przesłanie jst nie tylko doktrynalne, ale także zbawienne (zob. Ellen G. White, *Ewangelizacja*, Warszawa 1967, s. 125-127).

Kazania i nauczanie muszą być chrystocentryczne, a kaznodzieje powinni być tak napełnieni miłością i radością Chrystusa, iż będą Go przedstawiać z największą gorliwością w każdym słowie. Ukrzyżowanie, zmartwychwstanie, wniebowstąpienie i powtórne przyjście Chrystusa powinny być najważniejszą treścią każdego przesłania. Kaznodzieje powinni wywyższać Chrystusa w kazaniach, modlitwie i pieśni, prowadząc dusze do patrzenia na Baranka Bożego. Nic w kazaniach nie powinno zajmować miejsca czy przyćmiewać Chrystusa jako mądrości i mocy Bożej. Każdy wykład powinien prowadzić słuchaczy do skruchy, zbawienia i pewnością zupełnej wystarczalności Chrystusa (zob. Ellen G. White, *Słudzy Ewangelii*, Warszawa 2003, s. 107-110).

Wielu ludzi w świecie nadal nie rozumie planu zbawienia, a adwentystyczni kaznodzieje muszą się upewnić, że w swoich przesłaniach zawsze wywyższają Chrystusa jako ratunek dla grzeszników. Błędem jest zakładać, że słuchacze znają już ewangelię. Przeciwnie, należy dokładać starań, by wyjaśniać ludziom potrzebę skruchy i wiary w Chrystusa. Choć dyskusje dotyczące teologicznych pobocznych tematów także są potrzebne, zawsze powinny być uzupełnione przedstawieniem Chrystusa, i to ukrzyżowanego. Praktyczne, apelujące do serca przedstawianie sprawiedliwości Chrystusa dociera do dusz i zmienia je (zob. Ellen G. White, *Słudzy Ewangelii*, Warszawa 2003, s. 108-109).

Ellen G. White ostrzegała przed wygłaszaniem kazań, w których brakuje sprawiedliwości Chrystusa. Określała takie kazania jako suche i bezduszne. Kiedy kaznodzieje zaniedbują podkreślanie daru sprawiedliwości Chrystusa, ich przesłania stają się zaledwie intelektualnymi ćwiczeniami i nie są pokarmem dla Bożych owiec. Ewangelia powinna być przedstawiana w jej pełnym znaczeniu, z Chrystusem i Jego zbawczymi dokonaniami jako żywym centrum wszystkiego. Kaznodzieje muszą głosić Chrystusa z osobistego doświadczenia, dzieląc się pięknem Jego miłosierdzia i łaski w sposób przyciągający grzeszników do Niego. Ewangelia musi jaśnieć jak cenny klejnot, przyciągając serca do jej promiennej prawdy (zob. Ellen G. White, *Ewangelizacja*, Warszawa 1967, s. 127-129).

Bardzo niebezpieczne jest wygłaszanie kazań, w których pomija się krew Chrystusa. Takie kazania przypominają ofiarę Kaina - przyjemną w formie, ale pozbawioną niezbędnego czynnika pojednania. Wielu kaznodziejów umiejętnie przedstawia starannie opracowaną argumentację, ale nie poruszają serc słuchaczy zbawczą mocą ofiary Chrystusa. Kazania nigdy nie powinny być jedynie intelektualnymi ćwiczeniami. Muszą prowadzić słuchaczy do pytania: „Co mam czynić, abym był zbawiony?". Jako ci, którym powierzono ostatnie przesłanie ostrzeżeni, „adwentyści dnia siódmego powinni być pierwszymi w wywyższaniu Chrystusa przed światem" (Ellen G. White, *Słudzy Ewangelii*, Warszawa 2003, s. 107).

Do dalszego studium: O centralnym znaczeniu Chrystusa w adwentystycznym przesłaniu, zob. Ellen G. White, *Ewangelizacja*, Warszawa 1967, s. 125-129.

Część III: Zastosowanie

Poniższe pytania do praktycznego zastosowania opracowane na podstawie powyższego komentarza służą rozwinięciu dyskusji podczas wspólnego studiowania lekcji. Wybierz spośród nich te, które najlepiej posłużą zaangażowaniu uczestników studium w pogłębioną refleksję.

1. Jak świadomość funkcjonowania darów duchowych aż do powtórnego przyjścia Chrystusa kształtuje nasze oczekiwania co do Bożego działania we współczesnym Kościele?
2. Czy doświadczyłeś osobiście działania darów duchowych? Jeśli tak, wyjaśnij, w jaki sposób. Jak wpłynęło to na twoją wiarę?

3. Jakie kroki możemy podjąć jako społeczność, by odkrywać i rozwijać dary duchowe dane nam przez Boga?
4. Jak możemy zachęcać się nawzajem do wierności biblijnej prawdzie i jednocześnie pozostawać otwartymi na kierownictwo Ducha Świętego?
5. Jl 3,1-5 i Ap 12,17 potwierdzają, że dar prorokowania będzie występował w czasie końca. Jak powinno to wpływać na nasze zrozumienie Bożego prowadzenia?
6. Jak podkreślanie przez Ellen G. White potrzeby wywyższania Chrystusa świadczy o naturze jej prorockiej służby w Kościele?
7. Dlaczego Chrystus musi pozostawać w centrum wszystkich kazań, nauczani i ewangelizacji?
8. Czy zdarzyło ci się słyszeć kazanie czy lekcję biblijną bardziej skupione na doktrynach niż na Chrystusie? Jeśli tak, jak to wpłynęło na ciebie?
9. Jak możemy się upewnić, że Chrystus jest w centrum wszystkiego, co czynimy - nabożeństwa, studiowania i ewangelizacji?
10. Jaki obowiązek głoszenia proroczego przesłania naszym bliźnim spoczywa na nas jako na Kościele i poszczególnych wierzących?
11. Jak możemy głosić prorocze przesłanie w sposób przystępny i zrozumiały dla tych, którzy go nie znają?
12. Co możemy zrobić w nadchodzącym tygodniu, by stosować prorocze przesłanie w naszym życiu osobistym i naszej społeczności?
13. W Ap 12,17 czytamy, że Boża reszta „trwa przy świadectwie o Jezusie". Greckie słowo przetłumaczone jako „trwa [przy]" oznacza posiadanie czegoś w sposób osobisty. Nie wszyscy członkowie Kościoła przemawiają jako obdarzeni darem prorokowania, ale wszyscy posiadają rady wypowiedziane w ten sposób. Posiadanie czy powiernictwo wiąże się z szafarstwem. Jak możemy być dobrymi szafarzami proroczego daru danego Kościołowi w służbie Ellen G. White?

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych".
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.

www.adwent.pl

dział: Studium biblijne

- **Materiał do „Czasu misji":** https://adwent.pl/czas-misji

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00
Zoom: 856 5129 9515
Kod dostępu: Biblia